

Sygn. akt IV CSK 585/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa B. M.
przeciwko B. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.
z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sformułował jako pytania: „1) czy w kontekście przepisów art. 32 prawa wekslowego w zw. z art. 30 § 1 w zw. z art. 41 k.r.o. spłata zobowiązania wekslowego przez powoda, jako wystawcę weksla, prowadzi do wygaśnięcia poręczenia wekslowego dokonanego przez pozwaną, co automatycznie uniemożliwia powodowi dochodzenie roszczeń tytułem regresu; 2) czy realizacja przez powoda bankowego tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko obu stronom niniejszego procesu, nie stanowi podstawy roszczeń regresowych pomiędzy stronami, jak również, czy poprzez taką spłatę pozwana nie została bezpodstawnie wzbogacona?”.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga sformułowania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę

o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Powód w niniejszej sprawie ograniczył się do sformułowania zacytowanych pytań, ale nie uzasadnił, na czym ma polegać potrzeba wykładni przepisów prawa, w związku z którymi pytania te pozostają oraz nie przedstawił rozbieżności w orzecznictwie lub doktrynie, które powstawałyby w związku z próbami udzielenia na nie odpowiedzi.

W związku z postawionymi przez powoda pytaniami trzeba stwierdzić, że za przyjęcie i zapłatę sumy wekslowej odpowiada co do zasady jego wystawca (art. 19 prawa wekslowego), a w takiej roli wobec banku kredytującego wystąpił powód. Stosownie do art. 30 prawa wekslowego zapłatę weksla można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (*aval*) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Poręczenie wekslowe może udzielić osoba trzecia lub nawet osoba podpisana na wekslu. Poręczenie prowadzi do zabezpieczenia zobowiązania tej osoby, za którą jest udzielane (zwykle jest to wystawca weksla) i działa na korzyść wierzyciela wekslowego, bowiem stosownie do art. 32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej.

Powyższe nie oznacza jednak, że w stosunkach wekslowych poręczyciel wekslowy ma być traktowany tak samo jak wystawca weksla. Ze zdania trzeciego art. 32 prawa wekslowego wynika, że poręczyciel wekslowy, który zapłacił weksel, nabywa prawa, wynikające z weksla, przeciw osobie, za którą poręczył, i przeciw tym, którzy wobec tej osoby odpowiadają z wekslu. W prawie wekslowym brak jest normy, która przyznawałaby wystawcy weksla identyczne uprawnienia wobec tej

osoby, która za niego poręczyła. Jest oczywiście możliwe, że taka podstawa do rozliczeń między osobą, która zaciągnęła określone zobowiązanie wekslowe i osobą, która za nie poręczyła wekslowo będzie mieć źródło w innym stosunku prawnym, ale w niniejszej sprawie – jak przyjęły Sądy obu instancji – powód nie wykazał, żeby z łączył go z pozwaną stosunek prawny uzasadniający dokonanie oczekiwanego rozliczenia. Powód w zbiegu z normami prawa wekslowego powołuje wprawdzie art. 41 § 1 k.r.o., ale przepis ten tworzy dla wierzyciela jednego z małżonków podstawę do zaspokojenia się w określonych warunkach z majątku wspólnego małżonków, ale nie określa on zasad rozliczenia między małżonkami zobowiązań zaciągniętych przez jednego z nich.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

kc

aj